

Arrest

nr. 31 958 van 24 september 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 12 februari 2007 .

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Mosul in Centraal-Irak. U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Iraakse overheid. U zou gewerkt hebben in de groentewinkel van uw vader. Rond 20 oktober 2005 zou u door onbekende gewapende mannen ontvoerd zijn toen u onderweg was naar uw woning in de wijk 'Hay Saddam'. U zou naar een huis zijn gebracht waar u gedurende drie dagen zou zijn vastgehouden. Tijdens uw gevangenhouding zou u onder druk zijn gezet om deel te nemen aan de "jihad" (Heilige oorlog). Onder druk en onder de bedreigingen zou u akkoord zijn gegaan om met uw ontvoerders samen te werken. Tijdens uw gevangenhouding zou u niet zijn mishandeld. Er

zou voortdurend met u zijn gepraat over het verzet. Na drie dagen zou u in de vroege ochtend zijn vrijgelaten in de omgeving van uw huis. Er zou u zijn meegedeeld dat u zich moest klaar houden. Na dit incident zou u klacht hebben ingediend bij de politie. De politie zou u hebben meegedeeld dat er een onderzoek zou worden opgestart en u zichzelf tegen de terroristen moest beschermen. U zou het ouderlijk huis hebben verlaten en bij uw zus zijn gaan wonen in een andere wijk in Mosul. U zou uw werk in de winkel hebben voortgezet. Toen uw moeder u op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat er twee keer onbekende personen naar het ouderlijk huis waren gekomen en naar u hadden gevraagd zou u besloten hebben het land te verlaten. U zou op 9 november 2005 Mosul hebben verlaten en via Zakho in Noord-Irak naar Turkije zijn gereisd. Op 21 december 2005 zou u in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 22 december 2005, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Niettegenstaande aanvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing werd genomen dat verder onderzoek van uw asielaanvraag noodzakelijk is, dient nu in deze fase ten gronde van de procedure te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren zoals bepaald door de Vluchtelingenconventie. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit problemen heeft gekend met de Iraakse autoriteiten. U heeft het land verlaten omwille van problemen met terroristen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende concrete elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u na uw beweerde vrijlating nog zou zijn gezocht. U verklaarde weliswaar dat er tijdens uw verblijf bij uw zus in Mosul twee keer onbekenden bij het ouderlijk huis zijn langsgekomen en naar u hebben gevraagd, maar uw verklaring als zou het om uw ontvoerders gaan is enkel gebaseerd op vermoedens. U kan niet verduidelijken wie deze personen waren en waarom ze navraag deden naar u. Bovendien blijkt niet uw relaas dat u na uw vrijlating nog intensief zou zijn gezocht. Immers, u ging gewoon verder werken in uw winkel en ook tijdens het verblijf bij uw zus heeft u geen enkel probleem ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 9). Evenmin is er enig concreet element of feit waaruit zou blijken dat u thans nog zou worden gezocht. U verklaarde uitdrukkelijk dat uw familie in Mosul sinds uw vertrek uit Irak geen problemen meer heeft gehad, en niet meer werd lastiggevallen (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 2 en gehoorverslag CGVS, DB, p. 14).

Verder dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel ogenblik kon aangeven waarom ze precies u, die geen enkel politiek of religieus profiel heeft en bovendien niet gemotiveerd was, zouden hebben willen rekruteren voor deelname aan de "jihad". Hierbij dringt de bedenking zich immers op of er in Irak niet voldoende vrijwilligers klaarstaan die wel wensen deel te nemen aan het verzet en aldus wel bereid zijn om aanslagen te plegen. In deze context is het dan ook niet echt logisch dat men beroep zou doen op iemand die niet geëngageerd is en dus per definitie als een onbetrouwbaar element kan worden beschouwd.

In hetzelfde verband dient te worden opgemerkt dat u bijzonder vaag en algemeen bleef aangaande de precieze inhoud van de gesprekken die u met uw ontvoerders zou hebben gehad. Uit uw relaas blijkt dat ze gedurende uw gevangenschap elke dag met u zouden hebben gesproken, maar toen u tijdens het gehoor ten gronde werd gevraagd naar de inhoud van de gesprekken kwam u niet verder dan dat ze met u spraken over de jihad, de bezetting van Irak, het martelaarschap en over Saddam Hussein. Gevraagd echter of u de inhoud van deze gesprekken in detail kon toelichten zei u het volgende: "ik weet niet wat ik nog moet vertellen. Ze praatten gewoon over de jihad en de bezetting" (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 11). Voor iemand die beweert gedurende drie dagen in moeilijke omstandigheden "geheersenspoeld" te zijn over deze onderwerpen kan toch verwacht worden dat hij hierover inhoudelijk iets meer kan vertellen.

Daarnaast dient nog te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen enkele incoherenties bevatten waardoor verder twijfels rijzen aangaande de oprechtheid van uw verklaringen.

Zo verklaarde u tijdens uw interview in dringend beroep dat uw ontvoerders op hun hoofd een doek droegen en zei u uitdrukkelijk dat hun gezichten niet bedekt waren (zie gehoorverslag CGVS, DB, p. 9-10). U voegde eraan toe dat u hun gezichten kon zien. Toen hiernaar in ten gronde werd gevraagd zei u dat uw ontvoerders niets op het hoofd droegen, en voegde u eraan toe dat u de gezichten van uw belagers even kon zien toen ze uit de auto stapten en ze nadien een doek voor hun gezicht sloegen (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 10). Ten gronde werd u geconfronteerd met bovenstaande incoherentie. De verklaring die u opgaf, nl. dat de tolk u niet heeft begrepen, is niet overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 11-12).

Verder verklaarde u tijdens het gehoor in dringend beroep dat twee van de ontvoerders (H.) en (H.) werden genoemd (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Het is opvallend dat u, toen hiernaar in ten gronde werd gevraagd, zich deze namen niet meer kon herinneren (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 6). Rekening houdend met het feit dat deze ontvoering de essentie van uw vluchtrelaas is en op zich toch een vrij ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest, is het ongeloofwaardig dat u zich slechts drie maanden na het eerste gehoor op het CGVS dit niet meer kan herinneren. Het overige door u aangehaalde vluchtmotief, met name de onveilige situatie in uw land van herkomst, kadert tot slot in de algemene context van conflictsituatie in Irak en is op zich geen indicatie van een persoonlijk geviséerd-zijn in de zin van de Vluchtelingenconventie (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 12). Tenslotte is het door u neergelegde document, namelijk een gefaxte kopie van uw identiteitskaart niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kan ombuigen. Ze bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak ik het geenszins aangewezen vind om afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig tevens de aandacht van de Minister op het advies van het UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt aan afgewezen Iraakse asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden . "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in het initiële verzoekschrift op het feit dat de Irakese overheid onvoldoende bescherming kan bieden tegen de vervolging. Vervolgens poogt verzoeker in zijn eerste verzoekschrift de tegenstrijdigheden te minimaliseren. Hij zou meer tijd gehad hebben om na te denken gedurende het tweede interview voor het Commissariaat-generaal. De vastgestelde tegenstrijdigheden zouden bovendien niet van die aard zijn dat zij een weigering van de vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

In het verzoekschrift tot voortzetting beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet) en van artikel 1A (2) van de Conventie van Genève en artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van Vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967.

Verzoeker werpt op dat de beoordeling van de gegrondheid van de vrees er op neerkomt dat de bevoegde instantie dient uit te maken of het bestaan van een risico op vervolging in hoofde van de betrokkene op grond van de door hem of haar aangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard, in acht genomen de objectieve gegevens die over het land bekend zijn. Aangezien het bekend is dat de Irakese regering geen bescherming kan bieden, is aan het objectieve element van de vrees voldaan.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes

in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verweerder benadrukt terecht dat verzoeker zich beperkt tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing en dit in zeer algemene termen. Verzoeker weerlegt geenszins de vaststelling dat hij niet aannemelijk maakt dat hij na zijn beweerde ontvoering en vrijlating nog zou gezocht worden door de terroristen, zeker aangezien hij bleef verder werken en zijn familie in Mosul niet meer werd lastig gevallen. Tevens weerlegt hij niet in concreto dat hij niet het religieuze of politieke profiel heeft om deel te nemen aan de jihad, te meer gezien er voldoende vrijwilligers zijn in Irak. Evenmin voert hij enig concreet element aan omtrent de vastgestelde vaagheid van de inhoud van zijn beweerde gesprekken met de terroristen en zijn incoherente verklaringen inzake (i) het feit of hij al dan niet de gezichten heeft gezien van de ontvoerders (ii) de namen van de ontvoerders. Voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en blijven onverminderd gehandhaafd, zodat de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven ondergraven wordt. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij persoonlijk omwille van één van de criteria van de Conventie een vrees voor vervolging heeft. Tevens toont hij niet aan dat hij omwille van één van de criteria van de Conventie thans, nagenoeg vier jaar na de beweerde evenementen, de bescherming van de overheid niet zou kunnen invoeren en verkrijgen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.2. Verweerder verwijst naar de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak, zoals blijkt uit de bijlage gevoegd bij de nota en waaromtrent verweerder ter zitting verklaart dat deze nog steeds actueel is. Verzoeker werd uitvoerig ondervraagd inzake zijn afkomst uit Mosul (administratief dossier, stuk 13) en het blijkt niet dat zijn verklaringen niet zouden stroken met de realiteit. Uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker een burger is en dat er in zijn hoofdte bijgevolg zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Aan verzoeker dient de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS